

DARVAS FERENC

**PÍRRAL
SZEGEZETT
ÉGBOLT**

1997.

E magánkiadású kötetem támogatói:

MATÁV Rt. Pécsi Igazgatósága

Tolna megyei Önkormányzat közgyűlésének elnöke

Szekszárd Megyei Jogú Város közgyűlésének Művelődési Bizottsága

Hálásan megköszönöm a támogatást.

TARTALOM

VÁGYAIM
NÉZD, HAJÓTÖRÖTTEK
FÉLTJÜK
RIADÓ
KÖNNYŰBB ÁLMOT ÍGÉR
ANNO 1995.
TŰZ-FÉM SZÍN-FÉNY
ADVENT
SUMMÁZAT
ÉJI DAL
ELLEN-VÁGÁS
SZINTÉZIS
ÁLOM HAJNALÁIG
ROSSZ ÉRZÉS
ERZSÉBET NAPON
VIRÁG ÜRÜGYÉN
RINGÓN
AUG. 20. 1995.
SZINOPSZIS
FELHÍVÁS
NAGY MINDENSÉGET
DÉLI VIRRADATRA VÁRVA
CÍM NÉLKÜL
MIND ÚJSZÜLÖTT
SUGÁRBAN
VÁGY-SZÁRNYAK
VONALAK
MÁRTÍR KÖLTŐ EMLÉKÉRE
PÍRRAL SZEGEZETT ÉGBOLT
ÉJI FÉNY ÉS ÁRNY
A CUKOR
KÓRKÉP
ROBOTEMBER
SZELÍD HANGZAT
ARS POÉTIKÁM
HIÁBA
NAGYON SZEGÉNY VILÁG
ÉS
JÖVENDŐLÉS
BESZÉLNEK A FÁK
TERMÉSZET
NEM TÉVESZTEK
ŐSZINTÉN
MAGÁNYOSAN
ÉLETBOTLÁS
HIGGYÜNK
VIGYÁZÓ TORNÝOK
TÖRVÉNY
CSODÁLKOZÁS
GÁNCSVETŐKNEK

DARVAS FERENC

VÁGYAIM

szövegetem vágyaimat
nagy Szövőmesterem,
készül távol-képem
lázás alkotás terem

építgetem vágyaimat
nagy Kőművesem vagy,
épülő csillag-torony
igaz, még messze van

emlegetem vágyaimat
világítva sötét teret,
holnap és holnapután
idézem az emlékeket

kimondom a vágyaimat
nem félek hova jut
még ha kiszámíthatatlan
kemény és rögzös az út

NÉZD, HAJÓTÖRÖTTEK

Egy ember mögöttem felkiáltott
nézd ott a mélyben hajótöröttek,
mi fenn voltunk egy meredélyen
sziklák villogó éles fogai között
közelsége borzongatóan érződtek
mi akik egy másik hajóval jöttünk
és szerencsésen ki is kötöttünk
bár az orkán egy hegyes sziklához
csapott és egy hajszálunk sem görbült
szóval, meditálni nem volt időnk
tépetten álltunk a szörnyű eset láttán
s nem tudtuk mitévők legyünk
ám sziklák övében mégis védetten
bizakodva a nehezén túl vagyunk
bár leselt ránk üreg és omlás
de ott távol a tajtékok között
a végzet hullámozta csápos karjait
még ki sem mondhattuk gondolatainkat
mert fejünket érték száguldó felhők
a szél jujjogató, tépő süvöltésében
mindjobban löködtünk jobbra-balra
vigyázva is nehogy lezuhanjunk
miközben lassan lábunk alá ért az ár
mögöttünk üreg torka tátongott
majd záporozva hullott ránk az ég
fekete fűrészlélű köhöz verődve
vércseppek mosták kidörzsölt sebünket
kényszerből egymás húsába markoltunk
ruhánkat letépte már az orkán
hidegtől égett minden porcikánk
fogak csapódtak össze, vacogva
cserepes szám lázasan rángott
vértől csepegő erek kilátszottak
lógó cafatos-rojtos hús alól
enyhítő eső mosta, hús folyamként
ám alattunk mozdult a kőhalmaz
és süllyedtünk lejjebb, mind lejjebb
már-már ajkunkig ért a nagy víz
szűrös sója néha szánkba jutott
nyelvünket marta, torkunkat mardosta
csak milliméternyik és itt veszünk
még az előbbi biztosnak vélt ponton
ki törődik amott a hajótöröttekkel
mikor az elvesztő téridő karmaiban
egy és ugyanaz a köröttünk világ.

FÉLTJÜK

Féltjük azt ami múlandó
s ami körülöttünk van
bennünk él nyugtalan
össipolyok hangjain szólaló
ezért fél mi él hullásával
mikor majd elfed az éj
ha meghasad már a fény
kérdőjelek sorában motoszkál
a maradék s ép gondolat
mely hatalmas erővel hat,
zárt köréből kiszökni vágy.

RIADÓ

Jöjjetek csak harsonások
megnyílt az ég köldöke
fény robban a csillagokból
kiáltásokkal teli e világ

Tájfúvok, árvizek, földrengés
kolera, nyavalyák, éhhalál
szívбай, rák, érszűkület
idegbaj, reuma, vérnyomás
baleset, aids, ózonbomlás
szennyeződés, vegyi anyagok
férgek, vírusok, baktériumok
szörnyen nagy szárazság
és az éltető levegő, vízhiány
és még mennyi, de mennyi
szinte legyőzhetetlen Góliát

Messzire jutott technikánk
öldöklés fegyverei is készen
napot lövell fáklyaival, a vulkán
lávája folyik, forró a föld
zúdul az eső, folyó csordul
öntözünk mégis kiég a mag
főliázunk, növesztve pétisóval
és az oxidja nő halálosan
építünk szürke kábeltornyokat
harsonások fújjatok riadót
hörög rohanásában a világ
Vénusz planéták újra születnek
hiába menekülünk a fény után.

KÖNNYŰBB ÁLMOT ÍGÉR

Igen a vers könnyűbb álmot ígér
talán egy szép gyermekkort idéz
talán szerelmes időket hoz fel
talán ünnepek hangulatára figyelsz
talán egyszerűen a vers maga kell
talán a bánatot sikerül felejtene
talán a fenséges hangzatok miatt
talán emlékek ködébe elvivő vigasz
talán gyász miatt kell maga a vers
talán s mert egy rossz napot felejtisz

Igen, a vers könnyűbb álmot ígér
mely elvisz magosba és égis elérsz
mely bút, bajt napodból kisöpör
mely lezár, befejez sok gyatra pört
mely bajban mint különös gyógyír
mely ringató és kellemes jóhír

Igen, a vers könnyűbb álmot ígér
nem számít ki gazdag, ki szegény
nem számít milyen fekhely az ágy
nem számít viskód-e vagy palotád
nem számít a szoba, milyen a hely
nem számít ki mit hord, mit visel

Igen, a vers könnyűbb álmot ígér
talán újra szép gyermekkort idéz
talán szerelmes nyarakat hoz fel
talán ünnepi hangulatra ügyelsz
talán csak pusztán a vers maga kell
talán sikerül a bánatot elejtene
talán a különös hangzások miatt
talán lelken béke lesz és vigasz
talán lázban segít maga a vers
talán így egy rossz napot felejtisz
álmod úgy jön el, mint szép tündér
mert a vers nyugodt álmot ígér.

ANNO 1995.

Nem semmi ami volt, anno...
bár az is, ez is múlandó
s elveszett hiány érzete
és ami lenne és amúgy
teljesen irracionális nem ügy
nem is érdekes szórvány gügy
és akár leendő mese - nesze
mint rég történt többezer
év akár színes története
és most az ezredév tövén
kitalálunk-e jelenünkből
így egy bizonytalan jövőbe
és szerényen hangtalanul
elmondogatjuk gondunk
bajunkról szó nem esve
mert jajgatásunk ha bárkié
is lehetne, akkor sem izé
és főleg nem egy kis balhé
minek forszírozni, szorozni
kutya kölke is így vakkant
és szűkít a jaj-aj-de jóra
csak kitalálunk e ringlispil
pörgés szédélítő reptetésből
ahol a hajtók tudják előre
belehuppanunk a mézes-madzag
megkísérítő évtizedek szövevényébe
s mikor fojtogat kiszáradt heve
eszmélünk egy magyarságnélküli
poszteurópai hideg-rideg e
közöny-özön bűdös fenekébe.

TŰZ-FÉM SZÍN-FÉNY

Stekly Zsuzsának

Tűz fénye pirosan festő
szín-ágakon is fellobog
melege hitet sugároz
s a szívbe beledobog

Fém fénye, mint tó tükre
villan át gondolatokon
megolvasztva az anyagot
fénylik csodás tájakon.

Szín fénye él, tükrözőn
harsog és ontja a lángot
mert belemerít az égbe
mutat csillogó világot

ADVENT

Várározással telik életünk
mert egy nagy érzésre vágyunk
szívünk-lelkünk áhítózza
éhezőn, a szeretetre várunk.

Eljő-e úgy ahogy kívánjuk
szelíden, halkán, csendesen
mint azon a szent éjszakán
a közelgő karácsony estén.

Ádventben járva újra várunk
megtaláljuk-e akit keresünk
eljő-e hozzánk a Szeretet
itt lesz-e, ott lesz-e velünk.

Várározással teli életünkben
egy nagy-nagy érzésre várunk
lelkünk-szívünk Őt keresve
a békére, szeretetre vágyunk.

És eljön Ő, aki a Szeretet
és mellyel világot megvált
hozza békésen és csendesen
amire nagyon sok ember várt.

Itt kopog majd belül finoman
bensőd megújulva rátalál
és ha te is ezt így akarod
ha szíved szeretetet kínál.

Hidd el akkor eljön Ő hozzád
fényével szerényen s halkán
lényednek szeretetsugára
lesz majd az édesítő hajnal.

SUMMÁZAT

Talán boldogtalan és szomorú lennék
ha tollat kezembe soha nem vehetnék
még ha cserébe dúsgazdag is lehetnék
magamat magamért így el nem cserélném.

ÉJI DAL

Jaj, hogyan bírom ki a piros éjt
mikor a háztetőkről zuhanva szét
meztelen fákról rám omlanak
éji időben, az idő éj-pirosában
nem múlik úgy s nem akar
mert pólusok lassuló folyamatában
terelő súlyával pontban pontosul
s a piros éreztű szemfehérek
átpirosítják a feketedő eget
és így vágja szét szeletenként
keni papírvékonyú szénmaszattá
egybefolyt betűk láttatásában
tekeredő mindenféle alakzatok
életrekelve maskarákban énekelnek
majd asztalszínpadon szerepelnek
míg a fenti magasságból, s nem fordítva
súgó kényszerít holmi szövegszedésre
aztán az álom göngyölítő-pöndörítő
zsibbadásában az éj közelebb kerül
a sejtidő ketyegésének mozdulásával
vonala egyenesen éjszintre kerül.

ELLEN-VÁGÁS

Mert minden vitázó ellen
ott van mint penge-él
melyen sötét fény táncol
körbejárják dörmögő manók
kísértő vad táncaikkal
igézve nyomasztó álmat
halálozó fekete árnyakként
leteperő sisera hadát véli
láttatni akarják mindenképp
a vágás vissza is kísért.

SZINTÉZIS

Kezdetben minden teremtes tökéletes
ebben a nagy szimmetriában keletkezett
a rendbontó Káosz, nagy zűrzavar
ember érkezésével minden megváltozott
sikerült sok-sok tudást szereznie
s a kétlábú lény nagy okoskodással
nagyon messzire el is jutott
merész és kegyetlen találmányok
pusztítani is már hogy tudott
állatok és növények, ember nélkül
bizony jobban is élhetnének
az állatok ritkán rettegnének
fák, bokrok vígan hajladoznának
a naponta újra születő fényben
ha mégis beleillik ez idilli képbe
testvérét látná az emberlényben
mert érzik ők a létező tudatlanok
természet részei ők is a Nagy Részben
csak a szeretet hiányzik, hiányzik
az ember szenvedélyének él és rab
ám a nagyon sok gyönyör kapujában
elvész és veszett lesz a lélek
marakodók, Capuletek elárasztják
a Földnek közeli és távoli táját.

ÁLOM HAJNALÁIG

Átcsenném álmaimat Neked
finom, lágy gyönyörökkel
és az olvadó nedves kéjt
amely illatozva kíséri
a csendes langyos éjt
lebegő szerelmi násszal
és az érzést őrizném
a követő álom hajnaláig
új kísértés csodájáig.

ROSSZ ÉRZÉS

Még csak tizenegy múlhatott
bizonyos tizenkettőt még nem ütött
óránk, hiszen nem is kakukkolt
amit mindig hallani lehetett
éjjel-nappal így jelzett, ha akartuk
ha nem, e szokásából nem engedett.
A Nap kegyetlen melegen ontotta
sugarát, mit bírni alig lehetett
ká-bé tizenegy óra után délelőtt
és csütörtök volt, mert az újság
fejlécén olvastam, ez is bizonyos
tehát rekkenő hőség, hatalmas nyár
s akkor örület az ami történt
hirtelen sötétség lett mindenütt
mondom bizonyára ez itt napfogyatkozás
házakból emberek rohantak az utcára
mindenki az eget nézte, kémlelte
de fenn a Nap fénye, mint a Holdé
el is mondtam a köröttem lévőknél
valami történt a Föld tengelyével
megmásítva az előző feltevésemet
hiszen nyilvánvalónak látszott
más rendkívüli eset történhetett
vagyis most Kaliforniában van nappal
emitt pedig éjszaka lett, de már
ez sem csoda, hiszen olyan az idő
mint maga az emberi faj, fajzat
gyilkol, rabol, pusztít, kéjjel öl
így bámuljuk tovább az eget
ahol egyébként szépen látszottak a
csillagok amintha éjszakánként
élesen rajzolódva fel a feketén
sőt úgy tűnt most fényesebbek is
egyébként, mint bármily időszakán
ekkor hirtelen a korong lefutott
nyugaton minthogyan este szokott
és hirtelenül keleten feljött
de a gyorsaság félelmet keltett
és így kerengett vagy tízet, húszat
amiközben percről percre nőtt
e rendkívüliség okozta aggodalom
itt-ott szólnak, talán itt van a vég
e szörnyű vélekedés gondolat közben
hirtelen megállt a Nap és tündökölt
fényesen, de nem a megszokott melegen
furcsán olyszerűen, mint egy tükör

percnyi szünet után villan, majd
forogni kezdett, látszott szédületesen
mozgó köre, mely fölé éles fénykoszorú
nőtt lassan mígnem teljesen összeért
a jóval nagyobb fény mintha mindent
mindenkit átvilágítana, mint röntgen
látni a szívet amint dobog, az agy
működését és gondolatfoszlányokat
házak, lakások belsejét átvilágította
lehetett látni már mind üresen hagyva
már mindent ott hagyva, pénz és vagyon
nem számít, más érték, csak az emberi
úgy tűnt a Nap most melegít egy kicsit
az átfázott testbe a vér pezsegni kezd
egyes emberek megfogták egymás kezét
míg sokak keze nem ért emezekhez és
ők sötétre változtak, de látszottak
összeszorított nagy fogsoraik
mozdulni nem tudtak helyükről
mintha fagyott volna ereikben a vér
jeges lehelleteik kigőzölögtek
bénuló végtagjaik üszkösödni kezdett
mentek össze mintha süllyednének
le lejjebb egészen a föld szintjéig
már csak fejük állt ki, néztek hidegen
rémülten figyeltük mi történik
s nem tudhattuk ránk mi vár itt
morajlás hallatszott fentről, a gyűrű
eltűnt és újra száguldott a Nap
le-fel, le-fel, majd irtózatoss
süvöltés, jegeces szél jött felénk
egyszerre mindnyájan futottunk
a város magunk mögött volt már
mezőkön fények villantak köröttünk
irtózatoss hidegben egymást kerestük
kiabáltuk egymás nevét kit szerettünk
de eltépte hangunkat világvég orkán
mígnem a süvöltő szél utáni csendben
finom zenével kórus hangjai szóltak
éterei hang volt, mert más a hangzás
ruha nem volt rajtunk, dideregtünk
mégis mintha a szív melegítene csak
úgy éreztük itt most a földi vég
e zsongás közben még visszakiáltottam
mivel a közvetlen véreim lemaradtak
visszafordultan pásztáztam szemeimmel
kerestem őket s a kis unokát
nem láttam, éreztem szívem leszakad
őrült nagyot kiáltottam most hát

imádkozzatok emberek, imádkozzatok.
Kiáltásra kedvesem megrázott,
felébredve átöleltek nagy sóhajok.

ERZSÉBET NAPON

Sas Erzsikének

Ne hidd, hogy tündérek csak mesében vannak
nézz jól körül, hiszen köztünk is akadnak
Sas Erzsik, Spéterek és így-így tovább
ha keresed megleled a csoda okát.

Őket közvetlenül éri az Égi fény
ők és a többiek mind földi tünemény
s azt a fényt, amit mindig kapnak
százszorosra növelve vissza is adnak.

Szívük melegével napként sugároznak
Noémik, Máriák, mind, mind valahányan
az emberség-megértés útján járnak
s akiket sokan szívükbe zárnak.

Nehéz feladat ez a nem könnyű sors
mert a lélek marni tud, mint a bors
ám oly erősek is ők az áldottak
valóra váltják, amit megálmodtak.

Mert Isten velük van s ők is vele
ezért van mindüknek nagy-nagy ereje
hatalmas hittel, erős akarattal
sokszor daccal is, de nem haraggal

Végzik ők a munkát, mely átformál
ha netán bús, vagy elesett volnál
jönnek ők Erzsik, Irének, Júliák
megvalósítják az emberi csodát.

Sokszor áldja meg az Isten őket
szépet és örömet teremtőket
Erzsiket, Zsófikát, s mindazon nőket,
akikkel az ember Emberré felnőhet.

Nehéz feladat, nem könnyű sors ez
Erzsik, Bözsik, Zsókáék is tudják ezt
de s mert erős a lélek és a hit
valóra váltják kesergők álmait.

Áldja meg sokszor az Isten őket
szeretet-örömet teremtőket
azért mert erős a lélek és a hit
valóra váltva sokunk álmait.

VIRÁG ÜRÜGYÉN

Minthogy a virágot így tudni csak
milyen a zöldje, színe s illata,
ám bimbaján a rezgő életcsíra
oly bonyolult, mivelhogy az odúja
képzelőerő teremtmő akarata.

Aki hiszi mindez így természetes
akár a csillagok pont-lebegése
milliárdnyi fényük vibrálása
kimondhatatlan tömeg létezése
mert nincs úgymond alternatíva.

Minő izgalmas felhők vonulása
ahogy a fénnel fehérre öltözik
szél pirosította ég lángolással
megátalkodottság semmissé teszi
dideregve elmúlás kapujában.

RINGÓN

Érzelem tábora nem lehetsz
fehér húsú és keblű leány
akkor sem, ha az összes utcán
átviszed kacér mosolyod
s a hímek mind úgy hiszik
odadobod magad nézéseikért
- Oh a butusok -, így mondod
nyakadat derűs allúrral
díszített csüngő lemezek
játékos hanghordozással
adod tudtára felajzottak
merész, trágár kiszólásait
sajnáljuk, vagy ne sajnáljuk
éppen ahogy kérni akarod
míg combfelső elágazásnál
szoknyád vágyat röppentőn
száll a terek felé és
egy kis fehérke ki-kivillan
ringó dombok alján, tövén
tündököl férfiak szemén.

AUG. 20. 1995.

Pusztuló táj a szembe vájva
undorító lap-hír-cafatokkal
hosszan-szélen mindenféle kacatok
kétezerhez közeledve sokasodnak
rengések, orkánok, robbanások
tengernyire nőtt folyók, áradások
kérgessé váló országnyi földek
pusztulás, éhség, vízhiány
nincs technika, nincs erő
remények is fogynak, elfolynak
apadó magyarság szétolvad
hitehagyottan zúzódik szét
ifjú kezek zúznak, dobják
köveiket gyiloknak szánva
így hatévesen is pusztulni kell
Bosznia balkánja eddig elér
s a múlt hitetlensége kísért
felnőttek iskolát vernek szét
lelketlenség egeket elér
már a földi poklot is vállaló
nemzedék dicstelen tettei
mert kegytárgyakat gyaláznak
innen már kis lépés Bosznia
ahol védteleneket ölnek halomra
Koppány, Vazul szelídebb volt.
Szentistváni út így ér véget?!
Hunnia egyszer volt! Hol volt?

SZINOPSZIS

Szárnyaló érzelem ionoszférájában
csapongó gondolat fényárjában
vad kéj, olthatatlan nagy gyönyör
oly nagy az utcai tépázott közöny
sápadt és beesett arcok, szemek
eltűnt tűzpirosra égett ajkak
hová lett a ruganyos fiatalság
vissza-vissza vágyó magaslatokkal
amikor a mindent elsöprő érzékiség
hömpölygő áradása nagy szerelemnek
összeforrasztó lábaknak, kezeknek
melegítő szuszfakasztó ölelésnek
buja vágy elröppentő varázslata
együtt lenni, együvé olvadni
halált megvető óriási akarat
nem törődve a múltó idővel is
és azzal ami most, vagy ezután
minden bizionnyal bekövetkezik.

FELHÍVÁS

A tollat ne zúzzátok le
és ne tegyétek tönkre
világot zárjátok így el
van mit szétzúzni örökre
a halálhozó fegyvereket
de a tollat, amely fáklya
lelkek üdvözítő forrása
elapadhatatlan bűvös ereje
de szent szigorú szerszám ez
soha, soha ne bántsátok
soha, soha ne tapossátok
vigyázzatok reá, mert ő
az mely benneteket megvédő
ti szótlantul szenvedő
nagyon sokszor megalázott
kisemmizett sokaságok.

NAGY MINDENSÉGET

A csodálatos Nagy Mindenséget
Gondolatmorzsákkal megérintem
hát nem fantasztikus, kérdem
választ is én adom meg nekem.

Minő botorság várni csak arra
s hogy majd a szikrákat elvetem
ha így építem fel a vágyat
de hittel a Mindenséget nyerem

Ez nem önámítás, nem kábítás
még ha lapul is és ott a hurok
de engedtem, hogy rám tekeredjen
és körülvegyen egy rezgő burok.

Kérlek magadtól is kérdezd barátom
ez így miért s mivégre adatott
majd bizonyos töprengések után
a rejtélyt s a titkot megtudod.

Ám ha mégis ez ügyben mondanék
akár kiindulópont is lehet
e Föld egyéb, más teremtményeivel
főleg nélküled értelmetlen, elveszett.

Ráeszmélni jöttél és alkotni
nemeset, szépet, vagyis emberit
mert ezek nélkül itt e világ
pusztába és ragacsba terít.

Mondom, csak magadnak higgy
ha semmit nem ér az okítás
ha magadért nem teszed meg
bukdácsolva érted a tanítást

Így jönnek fel a Bizonyítékok
arról amit csak sejteni lehet
és elvisz és magával ragad
a Valóság, amely nem képzelet.

DÉLI VIRRADATRA VÁRVA

Csöndharmatban mártózó szívem
nem lett könnyű pirkadatra
a gondolatok gerendái
oly nehezek, hogy lenyomnak.

Gyászokat érlelő földrész
mit él át e virradatban
félő élők, jajgók, halottak,
sötétlőn, kormos sugarakban.

Mária jöjj, jöjj, terítsd szét
békesség-szárnyad szelíden
a délvidéki szörnyűséget
oszlasd szét, így kérünk, kérlek.

Csak a szelíd hajnal arcút
mutasd fel egész napon
a békétlent, a torzsalkodót
térítsd el és meg valahogy.

Övé is lehet a menny ott
megannyi jó-érzés-állapot
mutasd neki a lelki tükröt
és tegyél neki ajánlatot.

Mondd el, e föld nem csak övé
hol pusztítani, ölni lehet,
de építeni és szépíteni
s a kertben virág terem.

Oh Világ-Virág harmata
permetezz rózsailatot
tán a sötét felhők elúsznak
várjuk e szép virradatot.

Medjugorje

CÍM NÉLKÜL

Ifjú tollforgatóknak

Mindig és mindenkor azt add aki vagy
add tisztázott-mezettelen önmagad
mindig és mindenhol azt add ami vagy
akkor meglátod megleled önmagad.

MIND ÚJSZÜLÖTT

Nem elsőként s nem utolsóként
hajlok többretű görnyedéssel
a papíros fölé zsibbadt fejjel
mint versküldetéssel költőként.

Nem megírni szenvedés lenne
idegtobzódásos sejtjeimben
felhámzott láncok gyökeiben
tán gyógyíthatatlanná tenne.

Élet-elemű negyedik fázis
mely így hajtja ereimben a vért
felismerni a kitágult tért
kimondani azt ami nem frázis.

Kaptárakban is így gyűlik a méz
midőn a bogárka jól dolgozik
itt is pontossággal tartozik
a nekieresztett gondolat és kéz

harsány üdvözlés fogadja minden
belülről kiömlő szócscecsemőt
babusgatom, dédelgetem őt
ez az újszülött is egyetlenem.

SUGÁRBAN

Elmerülnék Benned, mint a tóban
és lebegnék színarany sugárban
életbimbaját vinném az árban
hullámok tetején fény útjában.

Úgy lennék Benned, mint a jóban
merengének kék álomsugárban
szárnyat emelnék szakadék szájában
és hinnék teremtmény csodákban.

Léteznék-e Benned így valóban
mennék-e fényszegény sugárban
éreznék-e jót szerelem húsában
őrizném-e hűen élet viharában?

VÁGY-SZÁRNYAK

Mint felrepült s elrepült vágyak
messze, messze elvivő szárnyak
széttérülnek odafenn a légben
de élnek tovább kék messzeségben

VONALAK

Bennünk is élnek a vonalak
mert vonalak, pontok vagyunk
vonalakból áll ez a világ
utánunk kis nyomokat hagyunk.

Él-e majd tovább a vonal
ha rövidül vagy hosszabbodik
vagy úgy bújik el észrevétlen
hogy semmissé zsugorodik?

Hiszem, hogy visszaeredeznének
a gyökerektől megfosztottak,
egy életre megnyomorítottak
a nyelvek gyökeiből kifosztottak
a gyötrelmek halálmélységeibe
a földre-földbe taszítottak.

MÁRTÍR KÖLTŐ EMLÉKÉRE

lehetne akár cseh is

egykor elindultak
az elátkozottak
a megbéklyózottak
a megbélyegzettek
a megnyomorultak
a megszabadultak
az elhantoltak
lám feltámadhatnak
egykor elindultak
új hazát keresők
igazítva rongyos múltjukat
a jövő országútját taposták
és lettek vétkezők
sohasem tagadták elvüket
nem felejtették
kijátszott milliókat

és megindultak
napfényét beburkolók
sátánnal parolázó
országos gazemberek
országos szélhámosok
akik azt hitték
jót is tesznek
nem vétkeznek
és fasírtba dagasztottak
erős hitvallókat

Mégis elindultak
a megtisztultak
nemzetet karoló
megújító szavak
megpucolt életek
életre edzettek
erdők énekével
acélkarok zenéjével

velük elindultak
süvöltve zengő
magasba törő
vágyat rezgő
dallamot kísérő
ős szenvedélyek
tisztított jellemek

Világ gondolat született
pirosan ünnepelhetted
múlt köldöksinórja
polgári, elszakítva
s mindez úgy tűnt
kiáltás-örömd ragyogja
napok, évek üdvözült
jelvény elismeréseit

szívből el is hitted
csákány-sarló-kalapács
kezeddél kezedet edző
újformákat képző
agyat nem érintő
ereje most a tied
búzakoszorú övezte nap
már neked világít
jövőt lendítéd közelebb
gyúrja földet, fáradt izmaid
Veletek vagyok, veletek -
szólt a transzparens
gyógyítom az izzadtságtól
kimosott sós bőrt
nyekergő megnyúlt forgókat
többet dobbanó szíveket
görnyedt, fáradt hátakat
mert írva vagyon
tiéd a Mátra, Balaton
Kereshetem a lábnyomokat
gondoktól feszült arcokat
sejtjeimmel érzem a
munkás embereket
írókat és tanítókat
mind akik elindultak
ígéretnek földjeire
és akik ottmaradtak
verték, vitték őket
koncentrációs táborba
a hírhedt Gulágokba
akiknek szörnyű életük
cigaretta-füstnyit ért
legtöbb amit kaptak
lucskolt szennyből mázolt
moslékos életet
s akik mégis maradtak
egy-egy korsó sörért
elsírták bűzös sorsukat
s amikor az utcára ment tüntetni
mert a kevésből sok lett
rászegezett csövekbe nevetett

ingét kitepte a golyóknak
- idelőjetek, idelőjetek -
na, ti aljas pribékek.

Lám, lám ők is tettek
gyakorlati politikát
hiába is dobálták
és hullott közékük gránát
és lőttek, mint állatokra
robbanásokkal, dörrenésekkel
füsttel, szálltak megpihenni
azon dicstelen lövések
e gyilkos dicső életek.
Érted-e már mi történt
itten mi történhetett
és mi történhetne
logika, hidegfej mit számít
az emberszép, emberjó
eszméket újra kezdjük
gyászos-harmonikusan
szólnak bent a dallamok
elkísér utamra hangotok
az utolsó szavatok:
a szabadságért éltem, halok.

Újra elindultak ők
üldözöttek: férfiak, nők
„vívtak akkor nagy csatát”
újra elindultak, megindultak
az elátkozottak, kárvallottak
taposva férgek hadát
újra elindultak, felindultak
a megbéklyózottak
és megszabadították
a megnyomorult hazát.

PÍRRAL SZEGEZETT ÉGBOLT

Horizonton felpirosló fény
viharos eget kavar a szél
közeleg zabolátlanul áradó
dübörgő vér-vörös ragadozó
ágyúk merednek s dörgő csövek
tankok ezrei csörögve jönnek
nagy lepelbe takarva a kék
a barrikádon magyar zászlót
- mint a végzetükben gyászlót -
lenget a friss hajnali szél
csak ott a sarkon szabadok még
de kebleken már nagy vérfolt
és aztán hóhérok kenyerén lóg
mind-mind, aki ott védő volt
majd a föld megfagyott rögén
álmok ravatalán rideg pórén
eltűnnek ők a gyásznak kódén.

ÉJI FÉNY ÉS ÁRNY

Már fenn voltak az éj kitűzött lámpái
a hunyorogató apró csillagok
denevérek éles hangjaikkal és zümmögő
bogarak az éj sűrű záporszárnnyai
hold lapos mosolya földjätékán
legeltetett kísérteties fényével
midőn az árnyak hosszúra nőnek
a zöld tisztást tejfehérre öblíti
fa törzsének szénfekete árnya
az üreg belseje, mint koporsó fedele
moccanatlan csend ráül a levelekre
mintha egy varázsütésre várnának
kísérteties ólomcsend a völgyben
e percnyi figyelésben fények, árnyak
elkúsznak és a domb meredélyén kiálló
törzsek hosszú árnyékot vetnek a fényes
kanyargó útra a szellemrebbenést idézve
gondolataimban futok, súly lábaimon
borzongató hangulat lényei elalszanak
és tompán hideggé fagy homlokom.

A CUKOR

Az áruház történetének legnagyobb rohamát élte át az elmúlt napokban. Amit tapasztaltunk, érzékelhettünk a második világháború éveire, időszakaira emlékeztetett, vagy időnként a tv jóvoltából láthattunk egyes szerencsétlen égtájokról. Hihetetlennek tűnt, hogy itt, nálunk lehetséges ilyen. Szörnyülködve láttuk a hosszú kígyózó sorokat, az élelemre váró türelmesnek tűnő embereket.

Nem így mi magyarok. Mi szerencsére nem tartunk ott, ahol sok keleti szomszédunk, sorbanállás az üres pultok előtt. Különösen, ha mindezt üres, korgó gyomorral kivárni és naponta megpróbálni. Isten mentse meg a magyart az ilyen helyzetektől. Milyen jó, hogy nálunk ez ismeretlen. De most valami ilyen mégis elért bennünket is.

Városunk legnagyobb áruházánál vagyunk. Pontosabban a bejáratnál, ami egyben a kijárat is. A bejáratnál, ahol tolongó, egymást lökdöső emberek egymás hegyén-hátán akár a méhrajok úgy tapadnak a felszárnnyal kinyitott ajtóra. Az emberek türelmüket veszítve egymást korholva, szidva nyomakodtak, taszigálva, lökdösve, hogy az olcsóbb cukorra szert tegyenek. Most a Skála slágere az olcsó cukor. Ez az életünket egyébként megédesítő áldás most keserítő valóság. Ha kell, ha nem, a cukor mindig kell. Bebizonyítjuk és dühöngünk. Legalább öt kilót, tíz kilót, ötven kilót, egy mázsát, több mázsát. De most mindenféleképpen hozzá kell jutnunk az olcsóbb cukorhoz. Mert a cukor nagyon fontos eltevés, szüret idején, no és nem is kell kimozdulni, itt van a cukor a zsákban. Itt aztán igazán jó helyen van. Ez nem romlik meg. Most ezt a nagy-nagy lehetőséget ne szalasszuk el. Ne bizony, mert még szégyenkezhetünk is. Ja akinek nem számít, - már hallom is valahonnan, ahogy itt morfondírozok, sikerült egyetlen másodpercre elkalandozni. Egy hatalmas taszítás jobbról azonnal visszazökkent. Igen, mintha valaki a vesémet szerette volna kiütni. Azért megvagyok ám, csak a kezeim a szerencsétlenek nem tudják, hová tegyék magukat. Kezdem bánni, hogy beszálltam a ringbe, de most már menni kell arra, amerre éppen löknek. És ez általában az ajtó felé vezet. Így állunk ott a tömött sorban araszolva, időnként tényleg előre. A kocsí, - mert enélkül érvénytelen az egész - egy biztos és stabil helyet biztosít. Sokszor azonban egészen más irányba csavarodik. Van, aki ki akarja téríteni, van aki engem akar a pályától ellökni, mert a kocsí mindenre képes. Most éppen a sípcsontom akkora nyomást kapott, hogy felszisszentem. Körbenézek, keresem a tettet, de olyan ártatlan arcokat látok egyszerre, mint az angyalok a szentképeken.

Közben az udvari oldalon is nagy a sürgés-forgás. Nagy teherautók hozzák és nagy teherautók viszik is már. Honnan van ez a sok cukor. Raklapokon a cukor egyik kocsiról a másikra kerül. Az eladók emberfeletti munkában. Esőtől, tonnától elcsigázottan, mint a gépek rakják a cukrot.

Ők, akik fáradoznak, jobban tartják magukat, mint mi a sorban lökdösöttek.

Persze eléggé kiidegelte az embereket a kocsí megszerzése. Mert ezt is birkózással, mindenféle mendemondákkal sikerült realizálni. Naivul azt hittük, most így révbe jutunk. De az akkori közelharc edzetté tett bennünket. Ne szóljunk egy szót sem, hiszen mi sínen vagyunk. A várakozók örülnének, ha így állnának.

Tehát van kocsí, az ajtó közelében vagyunk és most már csak-csak lesz cukor. Aztán csak fizetni kell és elvonulni tépett győztesként.

Ez roppant egyszerűnek tűnik, de a valóság újabb problémákat szül, újabb és újabb csatákat kell megvívni. A pénztártól távozás lehetetlennek látszik. A kocsira várakozók sűrűre préselődve és természetesen előttünk. Kijutni innen kész csoda. Nem mozdul percekig senki. Most itt áll meg a sor. Kedves kérések sora hangzik. Hihetetlen és mégis, te jó ég, végül kijutunk a kegyetlen szorításból.

Közben egy gunyoros megjegyzés hallatszik: az a lényeg, neki már megvan, más nem számít - mondja egy kesernyés arcú nő. Ajha! Ismerős arc. Igen.

Az iskolaidők szigorú rendteremtője szólt, aki egykor bizony nem fair play módján ítélkezett. Igen. Ez itt nem az iskola, csak az élet. A retorzióval érintett családnak akkor a szigorú határozat keserves gondot jelentett. Ez a család nagyon megérezte a lányuk kosztolási lehetőségének megvonását. És a gyerek meleg ebéd nélkül ment az egyik iskolából a másikba, a zeneiskolába. Igaz, idő sem engedte volna, hogy hazamenjen.

Felejthetetlen és kitörölhetetlen idők. Pártállami idők. S aki nem volt tag, annak annyi, ha fejére olvastak valamit, bármit. Ha valakire valamit kimondtak teljesen jogtalanul, azt megváltoztathatatlan tényként kezelték. Nem számított semmi, különösen, ha a berkekben nem volt senki a családban, olyan Valaki...

S a nagy döntnök az igazgató - aki előtte bármi más volt -, azt sem tudta kiről, miről van szó, nem is érdekelte, hiszen megbeszélték ők, kimondta a megmásíthatatlan szentenciát: ebéd- (menza) elvonás, ez az ítélet. Nem érdekes a kis kereset és más indok. A gyerek kilépett a sorból - mert pisilnie kellett. Szólt társának, tartsa addig a helyet. Igen ám, de az itt látható tanárnő - aki akkor felügyelt - csak annyit volt hajlandó tudomásul venni, a gyerek beállt vissza a sorba. Hajthatatlanul a sor végére küldte. Mert ő ezt így parancsolta akkor. Az, hogy itt voltam, már nem számított. Lényeg az ő kijelentése volt. A gyerek ennyit mondott: Tanárnő kérem, itt álltam. A többiek bizonyították is.

Hány ártalmatlan kijelentés pecsételte meg sok ember sorsát hosszú időn át, s ki tudja, hol kötöttek ki még régebben. Drámai évek.

A megjegyzést, amit e nő hallatott, a sorból egy korrekt válasz követte. Becsületesen eligazította a nőt. Most ugyan nem derogált a sorbanállás, pedig nem zavarják a sor végére. De pléh ábrázata meg se rebbent, ilyen lehetett akkor is, akkor is, ott az iskolában.

Nos, végre eljutva a kijárat-bejárat ajtó előterébe, ám a kijutás legalább olyan nehézségekkel járt, mint az előzőek. A személyigazolványt, amit bemenetkor elvettek, visszakerül és aztán mehetünk. Az az mehetnénk, de a hatalmas tömegfal előttünk. Nem volt hurrázni való kedvem. A koci visszajuttatása már szinte megoldhatatlan, eszméletlen szituációban történt.

A kilépő után a luk azonnal betömődik. Egy ilyen lukba bejutni legalább öt perc. Ez az öt perc ilyenkor már rengeteg idő. Győzködések után valahogy bejutok a torlaszba. Csakhogy újabb torlasz. Most aztán se előre, se hátra. Szólok a rend mindenható biztosának. Uram, egy kis időre állítsa le a kijövőket, hogy mi a kocsikkal bejuthassunk a lerakó helyre, hiszen amazoknak meg koci kellene.

A koci a kulcskérdés - mondom némi derűtség közepette. Persze nem poénnak szántam, csak kínomban, és hogy a fránya dömeder kocsitól végre megszabaduljak.

Semmi reagálás a rendkívüli javaslatomra, süket fülekre talál. Aki ahogy tud, furakodik, nyomakodik. Felhördülések, gyalázkodások, szitkozódások. Ezernyi javaslat születik pillanatok alatt.

Nem is tudom hogyan, de az ajtóhoz jutok. Csak egyszer jussak ki ezen az ajtón, többet be nem jövök, fogadkozom. Még az igazolványomat is vissza kell szereznem. Sem előre, sem hátra. Patthelyzet. Ekkor egy idős hölgy végre megkérte a kifelé tartókat, kis időre álljanak meg. Valószínű egy angyal volt, mert ki tudott volna segíteni? Az elcsigázott jónép megállt és végre az előbbi elképzelésem kimentett bennünket. Köszönömöt mondtam az idős asszonynak, kedvesen bólintottam is, ami akkor már-már hihetetlen volt. Lám vannak kis csodák is. Ez az egyetlen momentum feledtette velem a tortúrát, amit átéltem, s a cukor fogyasztása alatt erre gondolva, kicsit megédesült az élet.

KÓRKÉP

Történelem könyve és térkép az asztalon
múltban elmerengve és újólag medítálok,
mint víziók elevenednek csaták, képek
és jönnek emberek, barátok, emlékek
kérdem magamtól, mint egykor régi diáktól
ott voltál-e a Kommün nagy barikádjain,
vagy jóval később Quartier Latinban,
mikor zsarukra köveket dobáltak
és én vittem-e zászlót legelől
s mögöttem jön-e merész, bátor sereg,
azok, akik az új Attila-harcosok
acélkemény igazság bajvívó, bajnokok
rendet és hazát teremő Árpád vezérek
szent királyok pogány fejek felett
hogyan ország és nép egy legyen
mert Hit nélkül eldőlni és elvész
a kalandozó, kóborló magyar
s szépen kúszó kígyófajzatoké
mindig azért is más beszélőké
tényleg kiárusítóké, kufároké,
hangzatos szóárusoké, szöszegőké
hamiskás mosolyúaké, elárulóké
gyalázó indulatoké, feketítőké
koporsókon nagy-nagy huhogóké
gonosz ferdítőké, csúsztatóké
akik pénzért becsületet adnak
így eladván a másikat, a becsületest
emlékezvén, mint védte silány törvény.
Rendet kell itt tenni, teremteni
kiabálják a sorokból, jobbról
kiabálják sornélküliek balról
országhatáron innen és onnan
Törvény és Rend egy legyen
le a szem- és bőrforgatókkal
le az álarcosokkal, maskarásokkal
le az álnok prédikátorokkal
le a szörnyeteg diktátorokkal
le a visszaérző hivatkozókcal
le a kaján ki- és benyalókkal
le a parancsra cselekvőkkel
kiabálják a tereken öregek, gyermekek
kérjük legyen már váltás, kérjük
ne csak majd holnap és reméljük
áldott ajkaké legyen csak a szó
s ne legyen már gond és alávaló
sok megüldözött és így alattvaló

emberi jó szó és tett kell immár
s a bajkeverőt ne lássuk, ne halljuk
mert az országot magunknak elássuk.
Az új Árpád vezér Vereckén túl megáll.
Okosok Ázsiájában testvért is talál.

ROBOTEMBER

Elkészült a hasonmásod
benne rejtőzik tudásod
szellemed lehellésére vár
itt a beprogramozott zár
suhogás és kerregés belül
szívedre szorongás nehezül
de teljes a siker! Indul
igaz akadozva és konokul
villog tükrök vetülete
ijesztőn merev tekintetet
ontja lámpák sugarait
és előrenyújtja karjait
markolat rákolló-fogó
bádogfején villa, forgó
mély hangon meg is szólal
persze csak hangszóróval
ügyes, mozog, de hiányos
bár építője tudományos
alapossággal készítette
több év alatt teremtetten
és nagyon kedveli, szereti
látszik amint dédelgeti
mintha a gyermeke lenne
vajon akkor mint mesélne
ha beszélni tudna vele
ám jellemébe nem lát bele

SZELÍD HANGZAT

A nyerítés ugye szokatlan
szokatlan mégis nyájasság
teljesen más hangzat
más létűség érzete
vad, mégis szelíd zuhatag
ömlik s nem gonoszul
különös kacaj, nevetés
csodás tetszésnyilvánítás
üzenet a sejtsillagoknak
üzenet a rá- és megérzőknek.

ARS POÉTIKÁM

Ars poétikám akár életem
egyszerű nyílt kitárulkozás
szürke hétköznapiok foglyaként
láttatom emberek sorsát, életét.

Ars poétikám az ember
úgy ahogy él és alkot
értékmérőként embersége
és munkájával mit terem.

Ars poétikám így egyszerű
mint minden Rész e földön
mert az egész túl bonyolult
e borzasztóan hatalmas út:
nincs Vég, Végtelenség hit
ez az örült nagy szárguldas
és kerengés Valami körül
Ez A Valaki Pergetés Hit
a fény elindulás, odaérés
Hercules csillagkép felé
ez a döbbenetes nem ütközés
e tökéletes programozás
és az újabb fény-fény látás
milliárdnyi évek sokasága
talán más világ felfedezés
ez a Semmiből lett Galaktika.

Ars poétikám így tán bonyolult
mint minden Része a világnak
mert egésze is lehet túl egyszerű
ha csak a képzeletem az úr rajta.

HIÁBA

hiába gög, hiába acélos izom:
csakazértis csak magamban bízom,
elveszted akaratlanul mindezt
mert az akarva is akaratlan lesz
hiába ragaszkodsz, kapaszkodsz
egy idő után vissza nem hozhatod
mert az őrlő időt nem te szabod.

NAGYON SZEGÉNY VILÁG

Belém harapott a világ
ízekre, rostokra szabdalt
gondolataimba befészkelve
hallom a vádat: Miért bánt?

Pőrén és korgó gyomorral
kiált bennem az indus
afrikai vagy ázsiai testvér
nem elég csak a himnusz

Ékes szólás, szép beszéd
tégy te is egy keveset
néhány órát áldozz értük
kik nap mint nap éhesek

A magyar lét is veszélybe
került és lejjebb csúszunk
nélkülözők serege hallgat
gyerekek nélkül elfogyunk.

Sok-sok ezreidből jutna
annak aki nyomorék
múláb, gyógyszer, műtét
és láthatná milyen az ég

Légy jó, testvér, aki ád
ne légy korcsszívű ember
nyújtsd kezedet segítségül
mert nagyon szegény a világ.

ÉS

.... medúza húsod csillói
bekebeleznek szerelem vizébe
majd az alagúti állapotban
a hajnal lágyan feldereng
csillók csillanása csiklandozva
mutatnak irányt és a cél
pontosítása már nem nehéz.

JÖVENDŐLÉS

Megálmodták és megjövendölték
a kétezer évet és többet nem
rég elkorhadtak és új porladókkal
az átalakulásra is várni kell
Csúnya és elképesztő rossz álmok
ám szédítő messzeségek, távlatok
és egyszerű mindennapi valóságok
jónéhány éve sok itt a kérdés már
az emberiség sorsa fekete kockán
elnökök, katonák, diplomaták
gyárosok, kereskedők, terroristák
világnyi rulettasztalánál körben
közben pohárköszöntő, kézfogások
látványos testvéri ízletes csókok
ajtóig érő gyermekies mosolyok
poharak vígan egyszerre koccannak
de távol egy országban és távolabb
más, aztán megint más világtájon
bombák, lövedékek süvítenek békés
hajlékok felett és „csak” felé
miközben a kocka még most is pörög
és óriási ölelkezések, jelenetek
mintha semmi más nem történne
a kocka szemlátomást jól köröz
rendkívül ügyesek ezek a dobók
gyűlnek a váltók, pénzek, kiválthatón
aztán még repisebbek a bankok
ám ha nem jó helyen áll meg a kerék
dörzsölik kezüket a stréber herék
a szerencsétlen lesz a vesztes
a kerék s a kocka érdes éle már síkos
mégis játszanak, évődnek vele
pedig látták már a nagy Gombát
nem félnek, mert nem kóstolták
ez ugyan nem az, mely megbolondít
nem is mely rossz közérzetet ad
s nem gyomormosás leend a vége
hanem a teljes el-kipusztulás
s pillanatok alatt a Föld izzó
hamu, köd, pára és semmi a test
aztán hiába por, hamu-trágya
mérgezett Föld Vénuszként bolyong
ez totálbiztos halálra ítélet
kétezer év vagy kicsit több ez
mit is számít, ha ennyi a lét
ha pillanatok alatti a Vég-kép.

BESZÉLNEK A FÁK

A langy éjben hallod-e
hogyan csacsognak a fák
az ágak hullámozó mozgásai
vibráló szinuszos vonalakkal
érintik egymást a levelek
s amikor egymáshoz érnek
szép szerelmes suttogások
nyomulnak a térnek oly irányába
hol létezik a másik fanem
s miután felfogta pehelyszerű
érzékeny szelíden-szörös rostokon
analizálja törzsének kéregrészeiben
csövecskék milliárdjain üzenet indul
ágak, zöldszáraz bolyhain
lengő hullámok tolulnak kifelé
át dús lombjaikon fatársához
mert van és lesz hullámot felfogó
a rezdülésekre figyelő, válaszoló
ám az egyedül élő magános fák
sorsa teljesen más, akár az emberé
hangja panaszosabb, jajosabb
de vidámabb, ha madár száll rá
vagy egy vad közeledik hozzá
ha ember jön suttogni kezd
az embert egyébként szereti
ha törődik vele szól hozzá
figyeld amint zizzelve üzen
nagy és sok levélfüleivel
és észreveszi a jószándékot
és hálásan fogadja a vándort
sokat tenne, de mást nem tud
nem is kell, hiszen más a dolga
de érzi tapogató hullámokkal
így a rossz szándékát és érzékeli
megérzi a vele rosszat tevőt
a csakazértis neki menőt
fejszét, fűrészt neki nyomót
s mivel minden jegyezve van
tudja milyen végzet éri az őt
durván érintőt és életére törőt
tudja úgy ég majd el, mint ő
bár sorsuk mégis különböző
de az a láng martaléka leend
az a suttyomos és ha az alávaló
az irtó, mert az életromboló.

TERMÉSZET

Titokban, mélyen rejtőzöl
így vagy úgy, de mutatod
dörgő égi nyilak villannak
zúdulva ömlenek égi folyók.

Roncsokká tépett fák sírnak
sziszegő vad szél vágta
döngeti az ércet a követ
morog a föld, remeg a ház.

Hé, madarak hova tűntetek
hisz nem rég még trilláztatok
szökkentetek, fákon, bokrokon
ágakon vígan hintáztatok.

Komorrá lett tájon nem illik
éneketek, s ti lám tudjátok
és mikor elúsznak a felhők
tépetten perreg szárnyatok

A hegy fái alig ébrednek
csupasz ágak, az égre néznek
omlik szét a fény bódítón
a méhek hiába döngicsélnek.

NEM TÉVESZTEK

Hajh ti nagy szemfényvesztők
kik eldöntitek kinek mi jár
hej ti sumákos betyárok
figyelitek ki mit csinál.

Ti lélek-neutron-bombákat
küldök, szépen csomagolók
nesze-nulla-köntösben járók
és a szép gesztusról papolók

Ti szó-korbácsütésről híresek
ti, akik megacéloztatok
de sokat köszönök nektek
hisz nem hiába célozgatok.

ŐSZINTÉN

Szeretnék arcod s gondolatod
mögé bújni és látni emberke
te oly nagy és okos kisistenke
mit tartogatsz számunkra
milyen gondolatokat őrzöl
arcod mosolya nem kényszer-e
vagy gúny szép ruhában
száraz kéklő ajkad hallgat
tán torz manók ugranának ki
ha megnyitnád és szólnál
Hallgatsz! Figyelsz! Fülelsz!
mikor megszólalsz, mesélsz
mindig másról és másokról
szájtátiak térdre lerogytak
minő ámulással figyelnek
s te fölényesen mosolyogsz
mondod ugyanazt más köntösben
kérdések nem záporoznak
nincs mire, nincs miértre
bár jó előre biztosra mentél
határozottan ezt-azt kijelented
nem tétovázol és beeteted
birkatürelműeket, sóvárgókat
miközben elindítod a halált
virágzó szép komputeredet.

MAGÁNYOSAN

nem érted még az egészet
csak fél utat tettél meg
hiába gondolsz merészet
alkoss, tégy, ez a remek

durva keserűség elhagy
háta fordít a balszerencse
ha úgy érzed egyedül vagy
félelmet ez ne jelentse

mert akik egyedül vannak
megértik mások jaját
mindenkiért gondolnak
s nem érzi saját baját

légy bátor a küzdelemben
hidd az emberi hitet
ha bármi úz a jelenben
jövőben, így fáklyát viszel.

ÉLETBOTLÁS

Miért, miért, miért olyan az ember
nem méri fel azt a helyzetet
fiatalkori botlását nem érzi - érti
nem véli komolynak az érzelmeket
és milyen sok örömet elront
tönkreteszi a szép érzéseket
- mert gondok kínozzák, gyötrik. -
Oh mennyi és hány konokfej
csalja meg az emberi mivoltot
és silányul kocsma pultjainál
ahol mégis magát kiveti, megveti
de nincs belső erő rendet teremteni
uralkodni komisz vágyak felett
családok rettegnek, félnek naponta
mert legtöbbször nincs kivétel
mert egy emberből kivetkőzött
vad ural remegő, gyenge szíveket.

S aztán esetleg idők során
hiába jön a rádöbbenés
mit is tettem és miért úgy
sokszor késő ilyenkor már
mérhetetlen a konok önzés
s mert az élet közben elfut.

HIGGYÜNK

Új világ! Ez a mi hitünk
sokaknak még pusztá szó
mennyi tan, tétel és jó
e két szóban található.
Fontos az, bízva higgyünk!

VIGYÁZÓ TORNÝOK

Mözzi Szabó Istvánnak

Vigyázó tornyok figyelnek ránk
és mi vigyázzunk rájuk vigyázzunk
mert elveszünk e tornyok nélkül
és sem most, sem később ne hibázzunk.

Messze látnak és hívnak a tornyok
legyőzve nagy-nagy távolságot
mert hív közelebb, még közelebb
ide hozzám, jöjj, gyere vándor.

Ha megkondúl zengőn a harang
égre száll fel és onnét vissza
nézz fel, messze az égi toronyba
tekintetedet a fény felissza.

Így lehetünk melengető fények
így ér el hozzánk az isteni hang
így tudunk lelket felemelni
így másokét szépíteni majd.

Tornýok-ormok vigyázzatok miránk
hűséggel őrizünk benneteket
megszólal bennünk a Mi Atyánk
és ami emberibb cselekedet.

TÖRVÉNY

Teremtett és teremtő erő
isteni szikra az emberlénny
létező legnagyobb talányfény
bírhatatlan képzelet úr Ő.

Hittel is teremtő, mégis más
visszajutás örökörvénye
lehullás végtelen törvénye
e tarka és színes elmúlás.

CSODÁLKOZÁS

Csodáljuk a fák zöldülését
a földre leülő harmatot
levelek bársony suhogását
s a lebukó pirosuló napot.

Csodáljuk a merész technikát
ámulva figyelünk az űrbe
kémlelő, fürkésző szemekkel
babonázva nézünk a tűzbe.

Csodáljuk az élet hervadását
lázás vagy nyugodt köszönését
színes köveket, kristályokat
fecskék és gólyák költözését.

Csodáljuk a kis porontyot
amint mohón kap az emlőhöz
s ahogy értelme nyílik
így jutva el a Teremtőhöz.

Csodáljuk mind, mind ami van
de csodálatosabb nincs nálad
Ember, teremtés, alkotás
ám mégis vár majd örök házad.

GÁNCSVETŐKNEK

Látjátok állom a sarat
sorsomnak rámszabott javát
aratom és megyek tovább
az újabb rög újra egy karát.

Gáncsvetők, állom a sarat!
és kikiáltom harsányan
mind öllek benneteket
ha jöttök is akárhányan.

Vessetek csak gáncsokat
ássatok csak gödröket
elfogom, átlépem mind
és kévébe gyűjtöm őket.

Leltárba veszem mint kaptam
itt így és ott úgy estem
amott szereztem e dudort
emitt szószíj vágta testem.

Látjátok állom a sarat
rajta virágot nevelek
az árulókat kikerülöm
napba nézve, felnevetek.

DARVAS FERENC

Vigyázzunk a Földünkre! És most nagyon sok felkiáltójelet kellene tenni. Legyen azért egy kis optimizmus, s akkor talán egy is elég. Elég? Földünk az Univerzum szépséges oázisa olyan sérülékeny, mint maga az ember. Az ember magát próbálja gyógyítani, ha beteg. De ki gyógyítja bolygónkat? Néhány megszállott próbálkozik. Reméljük mindig többen állnak sorainkba.

Sajnos nehéz küzdelem ez, mert a lelkek fertőzöttek.

Zabolátlan politikai és gazdasági harc kerül előtérbe, amely világjelenség. Ez a folyamat katasztrófa felé sodorja az egész emberiséget, hiszen egy újabb háború az egész Földet veszélyezteti. A baj már most nagy. A szennyezettség óriási. Világméretű problémákkal találkozunk naponta.

Sok gyógyítóra lenne szükség. Lépj te is velünk, gyere velünk ezen az úton és együtt hódítsuk meg a közömbösség csúcsát.

Az emberiség jövője csak közös összefogással látszik biztosítottnak.

Higgyünk abban, hogy e modern korban is szükség van életmentő Noékra.

Több országos és helyi irodalmi és művészeti társaságnak vagyok tagja. Igyekszem egyfajta közéletiséget is vállalni. Számos antológiában és almanachban jelentek meg írásaim.

Eddig megjelent köteteim:

Korallszínű ég	1990
Fekete-fehér körök	1991
Sirályfiak	1992
A lélek csendje	1993
Gondolat-Lét	1994
Csillagtérítő	1995
Vásárlatolgatás	1996